

Žalobkyni byla povolena exekuce zabavením knihovní pohledávky Jana T-ě. Zabavená pohledávka byla již před zabavením splatná. Nemovitost, na níž pohledávka ta vážla, byla později vydražena a při rozvrhu bylo přikázáno žalobkyni příslušenství pohledávky k hotovému zaplacení, pohledávka sama byla však převzata na nejvyšší podání. Žalobkyně vymáhá nyní na žalovaném vydražiteli zabavenou pohledávku tvrdíc, že jej upozornila, že bude žádati hotové její zaplacení po pravomoci rozvrhového usnesení. Proti žalobě namítl žalovaný, že pohledávka dosud není splatná, poněvadž ještě před jejím zabavením mu opatrovník nezvěstného knihovního věřitele Jana T-ě slíbil, že pohledávku nevypoví do dvou let a lhůta tato ještě neuplynula. Nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalovaný sám připustil, že původnímu věřiteli Janu T-ovi měla býti zaplacená pohledávka dne 1. června 1931. Žalovaný tvrdí toliko, že dr. G. jako kurátor Jana T-ě poskytl žalovanému lhůtu k zaplacení na dvě léta. To však prokázáno nebylo, čímž padá jediná námitka žalovaného proti žalobě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není rozhodné, zdali Dr. Ervín G., jako opatrovník nezvěstného podlužníka Jana T. přislíbil žalovanému ještě před exekucí zabavením sporné pohledávky, že mu dluh nejméně během dvou let nevypoví, neboť k platnosti takového poshovění bylo by ve smyslu §§ 233 a 282 obč. zák. třeba schválení nadopatrovníckého soudu, ježto prodloužení splatnosti značné pohledávky 20.000 Kč o celá dvě léta vybočuje z mezí řádného hospodaření a jest věcí velké důležitosti. Že se takové soudní schválení stalo, žalovaný netvrdil a nezáleží proto na tom, zda Dr. G. skutečně takový příslib učinil čili nic.

Čís. 14888.

Nežalovatelnost zápůjčky dané vědomě k umožnění zakázaného termínového obchodu s obilím.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1936, Rv II 194/34.)

Žalobce poskytl žalovanému zápůjčku k provedení termínového obchodu obilím, již nyní požaduje žalobou zpět. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, n e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Podle § 10 a 11 zákona ze dne 4. ledna 1903 čís. 10 ř. z. jsou zakázány pro tuzemce bursovní termínové obchody s obilím a mlýnskými

produkty, necht' již jsou uzavírány v tuzemsku, nebo na burse cizozemské, neboť zákon v tomto směru nerozeznává. K obilí patří i kukuřice, neboť i tato jest obilninou. Názor odvolatelův, že na cizozemské obchody lze vztahovati jen § 12 cit. zákona, jenž předpokládá, že byly zvláštním ministerským nařízením dotyčné obchody zakázány, jest sice uváděn v Komentáři Staub-Pisko v dodatku ke čl. 357, avšak dle stálé judikatury nejvyššího soudu (viz rozh. 6124, 6971, 7490, 8349, 10636 a 10781 Sb. n. s.) vztahuje se zákaz § 10 citovaného zákona i na termínové obchody s obilím, byť i byly uzavřeny v cizině. Termínové obchody bursovní s obilím dlužno považovati za hry a sázky (§§ 1270—1272 obč. zák.). Poskytl-li tedy žalobce žalovanému zápůjčku zaplacením zálohy (krytí) a tím pomocné ruky ku provedení termínového obchodu obilního, nemůže žádati vrácení zápůjčky, kterou poskytl k tomuto zaplacenému hernímu účelu (§ 1174 odst. 2 obč. zák.). Účelem tohoto ustanovení bylo podle motivů k třetí dílčí novele použití všech prostředků ke stížení náhodných her a je předpis ten vztahovati nejen na zápůjčky dané přímo hráči k zakázané hře, nýbrž i na všechny zápůjčky dané proto, by zakázaná hra byla umožněna. Není proto žalovatelnou zápůjčka daná vědomě k umožnění zakázaného termínového obchodu s obilím, neboť úmysl zapůjčitelův nesl se k tomu, by umožnil zápůjčkou zakázanou bursovní hru, čímž splněna náležitost poslední věty § 1174 obč. zák. (srovnej rozh. 3414 Sb. n. s.). Žalobce se nemůže vymlouvat, že neznal nedovolenost obchodu toho, neboť neznalostí zákona nelze se omlouvat (§ 2 obč. zák.).

Čís. 14889.

K § 39 čís. 1 ex. ř.

K případům v tomto předpise uvedeným náleží i zánik prozatímního opatření jako exekučního titulu uplynutím doby, na kterou bylo povoleno.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1936, R I 3/36.)

Vymáhající věřitelka vedla proti povinnému na základě prozatímního opatření, povoleného jí do pravoplatného skončení sporu o rozvod manželství, exekuci zabavením a příkázáním pense povinného s obmezením podle zák. čís. 314/20 Sb. z. a n. Prv ý s o u d k návrhu povinného zastavil podle § 39 čís. 1 ex. ř. exekuci ke dni 28. června 1935, kdy rozsudek o rozvodu manželství jeho s vymáhající věřitelkou stal se pravoplatným. R e k u r s n í s o u d návrhu nevyhověl proto, že pravoplatností rozsudku nebyla zrušena ještě účinnost prozatímního opatření, jehož se rozsudek netýkal, a že by se mohl povinný domáhati zastavení exekuce jen, kdyby byla vymáhající se svými nároky plně uspokojena, což ani netvrdil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.